

Paradoxa

Marta Pelegrín

Mare, que és una paradoxa? Em va preguntar el meu fill mirant-me amb aquella carona barreja de desorientació, com no sabent si era sa mare o sa estimada professora que ja feia dos mesos que només veia a la pantalla de l'ordinador.

Fill meu, com m'agrada aquesta pregunta.

Una paradoxa són coses com ara:

Era molt supersticiós, tenia por al dimarts 13, però es va morir el dimecres

14.

Li va tocar al capellà del poble el viatge a **Sodoma i Gomorra. La presonera** es deia Llibertat.

La germana gran és la més petita de les germanes.

La broma acabà en drama. La pluja d'estels és de meteorits. Els amants de la rambla del celler no s'estimen.

Una família exemplar no dona exemple.

Anomenen a la dona el sexe dèbil.

El règim alimentari que és la causa que primer t'aprimis és també responsable que després t'engreixis

A més coneixements i edat, més difícil trobar feina.

Estimes a una persona i per això no la vols abraçar.

L'educació és un dret fonamental però les escoles estan tancades i les perruqueries obertes.

El paper de WC ni es menja ni és car, però és el primer que s'acaba al supermercat. Els que tenen a l'abast la vacuna no la volen, i els que volen vacunar-se no la tenen.

Quan més connectats, més sols.

La mateixa persona que aplaudeixi a las 20:00h envia notes anònimes demanant a la veïna que treballa a l'hospital marxi del bloc.

No podem anar a una altra població per a veure la família, però sí per a anar a un Meeting.

Els fills són més importants que els gossos, però no els podem passejar.

Ser negatiu és positiu. Desitges s'acabi el 2020 per a veure que, potser, el 2021 és pitjor.

A l'època on tenim més informació, estem més desinformatats.

Menys és més.

Un dels béns més preuats com és l'aigua no té preu, però és molt barata. Naixem savis i perfectes i amb l'educació ens tornem cada vegada menys espavilats i acomplexats. L'animal més civilitzat és el que probablement acabarà amb el planeta.

Per a trobar-te, t'has de perdre.

Tant si dius que pots fer-ho com si no, tens raó. Volem canviar-ho tot, tret de nosaltres mateixos.

Busquem a fora la felicitat, quan es troba al nostre interior. Has arribat quan entens no has d'arribar enlloc.

No volem el patiment i és el millor que ens pot passar.

Volem tenir ales, les tenim i no les veiem, i no volem volar.

Tenim ulls i no mirem.

Tenim orelles i no escoltem.

Tenim el coneixement i no actuem.

Tot és un desastre, però ahora és perfecte, i no podria ser d'una altra manera.

No vaig veure la seva carona barrejada de confusió i inseguretats quan marxava poc a poc, no vaig sentir com li preguntava al seu pare que era una paradoxa.

Amb el temps vaig entendre que, paradoxalment, intentar-ho massa pot ser tan dolent com no intentar-ho, i que quan em pensava mestra, era només una alumna.

Autora: Marta Pelegrín Montserrat #olesaculturadesconfinada Febrer 2021